

אמר עזמות...

יודע אני ומכיר אתכם, חביבי והכיבדתי, עוד מקדמת דנא, כי תאבי חדשות הנכם ומחכים אתם בשבע עינים לה, "עזמות" של יום ששי כדי להויח, להבין ולשמע: "מה נשמע שם בעבר-הירדן מורחה?" וכעיקר: "מה מכה המשתה שעשה הנציב בארמונו בשבוע זה?" ומה יהיה עכשיו בענין וואדי-חוארת?

הנה גניס היהודים והערבים בעבה"י מערבה ידע בודאי לאחד ולארגן גם את המנהיגים מבני ישראל וישמעאל בעבה"י מורחה... וגם ה"שקצים" מילדי הגויים (אוולאד בלע"ז), שיצאו לתרבות רעה ובשעת הרוה זרקו אכן לאמירקולוס וגם נפצו זכויות ב"טרומכיל" — באו על שכרם ושקלו למטרפסם, כדיבעי למיהוי. דהיינו כיצד? הכניסו אותם אל ה"חרר" ולימדו אותם פרשת "משפטים" וגם "פרשת בלק" עם כל "ב" פירושים, להלכה ולמעשה, וכל כך סיבלו עד שיזכרו לעולם ויזהירו על זאת עד דור עשירי...

והנה, מחמת שהשתיקה יפה כעת והאמרה היא, "אל תנידו בנת", לקיים מה שנאמר בבני-ישמעאל: משא ומשמע ודומם, כלומר: לשאת, לשמע ולשתוק — ע"כ אסתפק הפעם ברמיזה כראוי לחכמים ונבונים כמוכם ואומר לכם בקיצור: כי הכל O. K.

ובינתיים, עושים גם, "זו חליפתי" ו"זו תמור רתי" בשרי המלוכה בעבה"י, וכל שנוי הוא לטובה!

ואף אמנם, אם הכל נחתם בטבעת המלך, וננאי בניגד ובני-ראובן, והכל שריר וקיים בין הני תרי-צדין ו"דבר המלך אין להשיב", בכ"ל זאת עוד הדבר טעון, כנראה, בצריך-עיון של המקומות הגבוהים וזקוק לגושפנקאיד-נציבותא.

בקיצור, רבותי, נקוה כי כל מה דעביד רחי מנא ונציבנא לטב עביד, והכל יהיה אינשאללאה "אלרייט" ועל הצד היותר טוב!... * * *

ולא לחנם קרא אל המשתה את המלך ואת ידימינו ואליהם נלוה הרב קוקס היושב בשער המלך בבני-עמון; גם לא נפקד מקומו של הריש-דוכנא ה"צעיר" מבני עשרת השבטים ואחרון חביב — המן נכה-הרגלים מחוקרי-קדמוניות כדי לסתום את פיו. כשהממשלה רוצה גם מלאך רע בעל כרחו יענה אמן!

ואם תשאלו, כדרככם: מי ומי ההולכים לעבר הירדן מורחה? את מי נשלח ומי ילך לנו אל הבידואים ואל בני-דודנו הנחמדים ההם? — לא קשיא: הגרמנים שלנו, מבני העליה ההיטלרית, הם יהיו ה"חלוצים" לנטע סוכר בביצות אשר בין בית-הישימות ובית-הרם, שם בעמק גר, בואכה לארץ הצמוקים אשר ברמתי-גלעד, היא סאלט...

וגם זו סיעתא דשמיא: הצדיק מבית-דין אשר בעירנו הוקם על ונמנה למוכירו של וחקמים אומרים: מי שידע לאחד * * *

בקשו בכל החורים והסדקים ולא תמצאו לא בהר ולא בעמק, לא בנבעה ולא בגאי, אף מר שבה אחת ואף נקודה אחת שהקימו היהודים הגרמנים בכל ארץ ישראל!

ואני הלא אמרתי לכם כמה פעמים, שאין אני מן הדפלומטים הגדולים ביותר. הן לא כל אדם זוכה, שיהיה לו "ראש של מיניסטר" כהינד-לר או, להבדיל, כז'בוטינסקי, אבל כפי שאחזה לי אני וכפי שאני קורא בעתונים מעל שלחן המע-רכת, הרי פרוב לודאי ש"הרוד וולויל" — הלואי שאתברדה! — יופיע במהרה בימינו עוד לפני הער-לידע, בעיר הבירה ברלין ויחזיר עטרה ליושנת...

ה"דוד וולויל" שוכן כבוד, כידוע, בארמן-דורן אשר בהולנד ולמרות המיחוש שלנו, לא עליכם, הוא עומד בקשרי-תליפון עם בנו יורשי העצר ועם אשתו השניה הורמינה, שנסעה לברלין בהורמינאידה-יטלרותא...

ה"קיסר" התקין את עצמו, כיעקב אבינו בשעתו, לשלשה דברים: לדורון, לתפילה ולמלה-כה. הוא החליט לעזב את "דורן" שבהולנדיה ואם תפלת אשתו לא תקבל, יצא במלי-המה על ברלין... הוא כבר רכש לו ארבע מכוניות וקנה זה עכשיו עוד שלש אחרות... כיעין ותחרות ל"הגה" — והריהו מוכן ומזומן בכל עת ובכל שעה לעקר את דירתו עוד לפני "מוחרם" אל ה"אונטר-דין-לינדן"...

ולא עוד אלא, שבעלה של מלכת הולנדיה, נסע בזמן האחרון לברלין והוביל עמו את החפ-צים של הקיסר. לאחר שנסע שעות אחדות נזכר ופתאום כי שכח את מפתחות המזוודות. מיד חזר, נטל את המפתחות מידי הקיסר ושב בדרכו לגר-מניה...

הזכרתי לעיל את השם "מוחרם".

כיון שאיתרע מזלם של בני ארץ-הקודש וניתנו להם שני ימים לראש-השנה גם בזמן שבית המקדש היה קיים, נתוסף לנו בעונותינו הרבים על ארבעה ראשי-השנה עוד ר"ה אחד והוא ר"ה של בני דודנו ו"מוחרם" שמו, והר"ה הזה הוא יום-דין גדול ונורא, ובריות בו יפקדו, מי ישלו ומי יטולטל, מי ינוח ומי ינוע?

ומזכיר לי "מוחרם" זה מעשה ביהודי אחד, שהתקשה בלימוד הלשון העברית ודקדוקה: — איזה מין לשון היא זו? — הוא טוען ואומר — אכלתי... איך האב געעסען, אכלת... דו האסט געעסען, און ישמעאל איז גאר א טערק!, ויש-מעאל הרי הוא תורכי!...

התבינו: עיר כתל-אביב, שכל השוכרים הם יהודים וכל בעלי-הבתים הם יהודים, ומשך-הדירות הוא עפ"י איזה תאריך של המושלמים? ... למה נלך, בחוקותיהם? ומה לנו ולכל הצרה הזאת?

האי תנא דבי ר' ישמעאל לא סבורא ליה כמאן-דאמר: אין שכירות משתלמת אלא לבסוף וסבירא ליה: "אין משכירין בית אלא לשנה". נתעברה שנה, נתעברה השכירה, כי אין להם לבני-דודנו חודש העיבור. ובכן, השוכר דירה בירושלים ובשאר ערי הארץ אינו שוכרה לחדשים, כנהוג בעולם הגדול, אלא למשך השנה כולה, כמוחרם זה עד מוחרם הבא עלינו לטובה, והתשי-לום, במהילה, למפרע ובמזומנים דוקא, — קאש מוני!

ולא לחנם החליטה עירית תל-אביב להפטר מו "המוחרם", כשמו כן הוא: מוחרם, והגיע הזמן שנאמר גם כאן: "ברוך שפטרני

ואידי דאיתנא להכא, נימא מילתא גם בענין הדירות החדשות שבירושלים עיה"ק, ושבת שכונת רחביה.

ולמה נקרא שמה "רחביה"? — מפני שהיא הולכת ומתרחבת, בלי עין הרע, מיום ליום... שמה גדומ!... ומדי פעם בפעם כבואי אל השכונה הזאת אני מכוך "ברוך חציב גבול אלחונה", מחמת שבכל חדש נכנה שם רחוב חדש הדומה לשכונה חדשה, ובית אחד גדול של פסיד גדול בקה"ל או במכללה העברית ברחביה ב' שקול כנגד כל הבתים-החורים, בחינת "הבוגיט זרבות למוי", מתלפיות ב'...

ומדי עברי ברחביה א', באחד מרחובותיה היפים, מכוך אני: ברוך שעשה לי נס במקום הזה: מגדש קטן היה לי שם ומכרתיו לבר-מיצר כזול והוא מכרו ביוקר לגוי, וזה האחרון הקים בנין גדול והשכירו בשכר מלא ליהודים.

ואני אמרתי: מוטב שיהיו הגויים קונים ובר-נים בתים בכספם ברחביה ולא יבנו בתים מכספי דיירים יהודים בטלביה...

ורק הולכי רכיל ובעלי לשון-הרע הוציאו לעו שתי השכונות ה"אינטייליגנטיות" במערב ובדרום, שהן "עמדו מלדת". אדרבה! תלפיות הגנדרנית שלנו הולכת ומתקדמת, הולכת ומתפתח-תת בצעדי ענק, ימין ושמאל תפרוץ, דהיינו: האני-גלים בונים את ה"קמפ" (המחנה הצבאי) מצפון, והערבים מקיפים אותנו בהיכליהם הצצים ככמ-הים וכפטריות ממערב ומדרום...

אגב שאלתי מאת הדיירים העשירים בתלפיות, מפני מה הוא עוזב את שכונתנו היפה דוקא לפני הקיץ והולך לנוע אל שכונה אחרת?

וענני בקיצור: לא על האויר הטוב ועל המראה היפה בלבד יהיה האדם!

ועם כניסת השכונה, עומד לו ארמנן קטן הבנוי לתלפיות, בעל שלש קומות נהדרות, ועליו מודבקות זה שנה טבלאות: "להשכיר", בעב-רית ובאנגלית, והוא עומד ריק מאדם, מאין יושב, כ"פונדק השמים". האין זה סמל לתלפיות? ..

הוא אשר אמרתי לכם לעיל: "שמה גר-מא", והמייטכריה של גזונדהייט (בריאות) הלא יוכיחו!

כל א"י החולה והבריאה, כל בעלי הרומטיזם וכל מיני "טיזם", לרבות הנשים הצעירות הלכו לבני-מסותא בטבריה.

ולמה נקרא שמה "טבריה"? — מפני שהיא טבורה של א"י. וטבורה של המדחץ...

הגיעונו בשבוע זה עשרות מכתבים ארוכים מתלמידי וביחוד מתלמידותי הרבות הזתם, המ-קיימות — כך הן כותבות — את הפסוק "ותחזיקו שבע נשים באיש אחד", הן במרחץ והן בטלונים... מכפרות הן נסים ונפלאות על הברכה הגדולה שיש מסכובה עמוי-שיש וביחוד "ארי ות" פטנים, שבנות ישראל העולות מן הרחצה רוככות עליהם...

והברכה התהתונה הזאת נעשתה עליונה מרוב הצפיפות ודוחסא-דכלא, מן הקיטור והאידים והעשן מלמעלה וקליפות תפ"ז, הומר טבעי מלמטה, שהרי סו"ס בין יהודים אנחנו...

אין דבר: "מי טבריה מקבלים את המיק-רוכים — מאפי"ש מאקרו"ב, וזכותו של ר" מאיר (הסוף בעמוד ז')